

bangin fyrri at vera komin ov seint. Men tað lætnar fyrri henni, tá ið hon fær at vita, at henni nýtist ikki at hava nakran ampa, tí tey eru ikki komin so langt enn.

»So hopi eg, at tað verður skjótt, tí eg skal til arbeiðis kl. 6«, sigur hon og setur seg.

Flemming hevur rætt mæst tekstheftið hjá sær til plátuna »Kartoffelfolket.«

Jeg ved det ikke men jeg har hørt folk sige alle folk i verden er lige lige

Jeg ved det ikke men hørte det i skolen alle folk går ens fra polen til polen

Min lærer fortalte at hverken tro eller køn har noget at gøre med job og løn

Jeg hørte også i skolens port at Gud er en dame og at gud er sort

Kun et folk ved jeg er lidt til side kartoffelfolket — de hvide

Eg fari inn í upptøkurúmið. Í gongini hoyri eg

Flemming, 14 ár

røpini frá Connie. »Um aftur fyrri tiggjundu ferð! og lat tað nú verða seinastu ferð! Tit vita væl, at tit kunnu syngja betri!«

Hon suffar, hon er troytt, hevur arbeitt her í upptøkurúminum síðan tíðliga um morgunin og hevur enn ikki fingið matarugguna, hóast tað er komið væl út á seinrartin.

Børnini smáflenna at henni. »Tað er sgu ikki nakað at flenna at!« røp hon, men tey kenna á sær,

at hon er í góðum lag, tí plátan er næstan liðug innspæld, og úrlitið higarartil hevur ikki verið so vánaligt.

»Hoyrið nú!« sigur hon eitt sindur strangliga. »Tað ber ikki til at syngja Sommer på Landet suffandi, sum tit vóru troytt eftir at hava verið í skúla ein heilan dag. Tit mugu vísa eitt sindur av livsgleði! — glað yvir at vera úti á landinum. Tit eru væl før fyrri at syngja betri, harðari og meira avgjørt! Vit royna einaferð afturat — og so fáa tit sodavatn aftaná.«

Hon blunkar til Bo — tað var ein funnin fressur við hasari sodavatnini! Hann ristur við høvðinum »Gud náði okkum fyrri slikum sálarfrøðingum!«

Og so umaftur fyrri tiggjundu ferð:

Sommer på landet græsset er grønt Uh! hvor er det hele altså kønt!

sommer i byen gården er tom nøgle om halsen bare nogen kom!

»Vit vóru tveir tápu-lingar, sum tóku børnini álvarsliga. Tey hava nú fingið ikki so lítið av

við okkum. Men vit hava á ein ella annan hátt rakt eina kenslu, ein tørv, sum eftir øllum at døma hevur verið skúgvaður til viks.

Sangirnir hjá okkum verða í dag nýttir heilt nógv sum tjakvevni í skúlum. Og tað er gleðiligt, soleiðis vilja vit eisini hava tað. Tað er eisini meira enn so komið fyrri, at skúlar hava leikt einstakar av okkara leikum.«

— Er tað misbrúk av børnunum?

»Nei, avgjørt ikki!«, svarar Bo. »Alt tað, vit gera verður gjørt í samstarv við foreldrunum at børnunum. Tá ið borgarskapið reisir spurningin um misbrúk, so eru tað skitin álop.

Fyrri tað fyrsta fær onginn nakran vinning av plátunum. Børnini fáa onki fyrri at syngja. Connie og eg fáa eina hampuliga samsýning fyrri okkara arbeiði — tí meginparturin av tí, vit gera, verður gjørt uttan fyrri arbeiðsliðina í ungdomsfelagnum. Restin av peningin fer á eina serstaka konto hjá »Vesterbros Ungdomsgårde«.

Á hinari síðuni kenna vit jú øll til, hvussu lærarnir royndu at banka »jesus-kærleikan« inn í okkum; hvussu sanglærarin við peikipinninum hamraði í bortið, tí vit ikki nógv hart og nógv livsglað sungu eftir Grundtvigs »Lille Guds Barn«:

Rev vi marken let det er gammel ret fuglen og den fattige skal også være mæt dog hvor bønder af hunger finder den lille fugle et frø o, Gud ske lov!

Eg veit ikki, hvussu nógv tey skilja av tí — ella hitt, tú veitst, at geva keisaranum tað, sum hann krevur ... Tað kann ikki skiljast!

Okkara sangir eru humanistiskir og kritiskir — tað er tað, sum er avgerandi.

Børnini koma frá arbeiðaraklassanum. Nøkur eisini frá tí lægra millumlagnum. Vit hava stillað okkum á teirra síðu. Sangirnir eru tí ikki fremmandir fyrri teimum.«

Borgarskapið hevur — og tað kann ikki undra — frá byrjanini verið eftir børnunum við sínum longu fingrum, greiður Bo frá.

Møguleikin til at kroysta nakrar krónur úr einstøkum av teimum er sanniliga har. Men tað hevur ikki eydnast tí higarartil.

Tað er ikki so langt síðan, at ein úr hasum harkaliðnum vildi hava tey at syngja á firmanum, tá fultruarnir og skrivstovukrakkarnir komu til arbeiðis, greiður Bo flennandi frá. »Men tað verður

Heidi, 14 ár

sjálvandi ikki til nakað frá okkara síðu,« leggur hann afturat.

»Børnini eru eisini greið yvir, at selja teg sey, so er eisini liðugt at spæla: »Hvor bor de rige...«

Bo leggur »Kartoffelfolket« á.

Dora elsker romaner med en skurk og en skat en sødsuppesag om kærlighed holder Dora vågen hver nat

Dora elsker däser med pudder og sminke i Dora hører fra andre modens sidste skrig

Dora har altid drømmene med Dora valgte aldrig sin egen virkelighed

Dora elsker at flyde i biffens bløde velour når helten tager den forkerte tager Dora en tudetur

Dora elsker at skride i by eller gå amok Dora er danmarksmester i drømme og damerock

Dora har altid drømmene med Dora valgte aldrig sin egen virkelighed

Dora kunne aldrig drømme om at pæle folk med vilje holdt hende tanketom

»Vit eru greið yvir,« sigur Bo, »at tað liggur ein stór ábyrgd á okkum. Vit mugu kíta okkum meira, soleiðis at vit fáa lýst umstøðurnar hjá børnunum, kenslur og tankar teirra onni betur.«

Jeg er ikke ennet særligt jeg er bare mig når de andre går rundt og er sjove går jeg min vej jeg fejler helt op i nakken og min næse er skæv og skrå

Jeg tror det kun er mig de andre kikker på

Bare det var mig der var andre jeg er træt af at være mig selv jeg gemmer mig bag facader

og drømmer jeg er speciel jeg er ikke nogen heldig kartoffel jeg er som folk er flest jeg prøver at skjule de fejl som støder mest

Alle de andre er noget og ser bedre ud

Vit koma inn á ta nógv umtalaðu veitina, sum liggur millum ættarliðini.

Bo heldur fyrri, at tað fyrrikemur honum at vera falskt at nevna ta mót-mælisbylgju, sum vaks fram seinast í 60'unum fyrri ein »ungdomsuppreist«, hóast nógv ung lutóku.

Tað er í veruleikanum tvær mentanir í einumhvørjum klassasamfelag — mentanin hjá teimum, sum eiga framleiðslutólina og mentanin hjá teimum ognarleysu.

Einhvør mót-mælisbylgja, sum mennist, er í seinasta enda treytað av stríðnum millum samfelagsklassarnar.

Hvat »ungdomsuppreistrinum« viðvikur, so segði okkara Broby jú, at teir flestu av uppreistrarideologunum vóru á hansara aldri — og í tí sambandinum nevndi hann Ho Chi Minh og Mao Tse-tung.«

Bo nevnr røðuna hjá Mao Tse-tung um skaldskapin og listina, sum Mao helt í Yenan 1942. Hann endurgevur eisini tað, ið Mao segði um at fara út til fólkið, lurtu eftir tí, samanfata tankarnar, og síðan aftur til fólkið við teimum.

Frá fólkinum — til fólkið.

Bo hevur í sinari roynd verið ógvuliga heppin, ikki minst tí, at fleiri av sangunum kunnu hoyrast á fleiri stigum eins og ævintýrin hjá danska proletarinum H. C. Andersen.

Og skulu vit meta eftir undirtøkuni, sangirnir hjá Bo og Connie higartil hava fingið, so er tað eyðsýnt, at tey duga sin Mao.